

Той я разтвори, издигна я срещу лицето си. Нѣкакъвъ божественъ аромат го облъхна, а образътъ отъ жгъла на кърпата израстна... израстна... усмихна се... протегна ржка къмъ царя за благословия... Царьтъ се надигна. Пожела да

стане и колѣничи, като предъ Богъ! И, о, чудо! Той не сѣти болка! Той бѣше вече здравъ!

Дворецътъ сияеше... Славеитъ пѣха. Радваха се всички и вѣрваха, че самъ Богъ е слѣзълъ и навестилъ тѣхната земя.

Н. Станчева Стамболиева.

Завистьта.

Единъ царъ ималъ много боляри, но двоица измежду тѣхъ той обичалъ твърде много. По едно време царьтъ научилъ, че единиятъ отъ боляритѣ е много завистливъ, а другиятъ — крайно сребролюбивъ. И решилъ царьтъ да изпита: кое е по-голѣмо зло — дали завистьта, или сребролюбието? Повикалъ той двамата свои любимци и имъ рекълъ:

— Решихъ да ви обдаря. Поискайте, кой каквото желае! Който се яви пръвъ, ще получи, освенъ исканата награда, още десетъ хиляди жълтици, а, който закъснѣе, ще получи двадесетъ хиляди жълтици.

Завистливецътъ почналъ да мждрува:

— Ако първи се явя предъ царя, то другиятъ ще получи двадесетъ хиляди жълтици, а пъкъ азъ — само десетъ хиляди. Не, нѣма да отида, нека той пръвъ се яви!

Сребролюбецътъ пъкъ си рекълъ:

— Отида ли пръвъ при царя, ще изгубя десетъ хиляди жълтици. Защо пъкъ азъ да не

получа двадесетъ хиляди? Ще почакамъ!... Нека той отиде първи.

Като видѣлъ царьтъ, че никой отъ двамата не идва, отново ги повикалъ, — да кажатъ, какво желаятъ. Единиятъ рекълъ:

— Царю честити, дай ни срокъ три дена, да си помислимъ!

— Добре, — отговорилъ царьтъ. Давамъ ви три дни, за да размислите.

Следъ три дена двамата боляри пакъ отишли при царя.

— Кажете, що сте намислили? Какво желаете? — попиталъ ги той.

Сребролюбецътъ не искалъ да изгуби десетътѣ хиляди жълтици, затова мълчалъ...

Тогава завистливиятъ рекълъ:

— Азъ искамъ, царю, да ми извадите едното око...

Това казалъ, защото въ такъвъ случай на неговия противникъ трѣбвало да бждатъ извадени и дветѣ очи.

Но мждриятъ царъ отговорилъ: